

Hudournik.

Zložil dr. Leopold Lénard.

Rodil me burni je oblak,
ki plaval v mračni je višavi,
noči viharne grozni mrak
in groma blisk in tresk krvavi.

Vzgojilo me ledenih gor
je hladno, skalnato pobočje,
molčeči in skrivnostni bor
me vzela na svoje je naročje.

Življenja burni tek začel
nad zevajočimi prepadi
in divji ptič mi pesem pel
nad zibeljo je v dobi mladi.

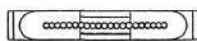
In gorskih rož in belih skal
vzel z nebotačne je višine
si za spomin moj šumni val,
ko hitel v bujne sem doline.

Povsod raznašal sem gorje
in razdejanje naokoli,
so s strahom spremljali ljudje
moj divji tek po cvetnem doli.

Razbesnil sem se naokrog,
razpršil svojo divjo silo,
livado, trato, njivo, log
valovje motno je zalilo.

Izkipel v svojih sem strasteh,
dovršil tek svoj neugnani,
razbil sem se na tujih tleh,
propadel v jasni sem poljani.

Se v sinjem morju mi nikdar
ne bode duša pomirila ...
moj oče je neba vihar
in mati zemlje divja sila!

Želje.

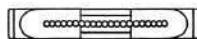
Zložil dr. Leopold Lénard.

Za vse, kar mi srce некоč
nemirno koprnelo,
za vse, kar v svetožarno noč
kdaj želj je izkipelo:
za vse, kar bilo je in več ne bo odslej,
prijazno vsaj besedico povej!

Za mladih dni ognjeni žar,
zastrupljene radosti
in kar doživel sem prevar
kdaj v ranjeni mladosti:
za vse, kar bilo je in več ne bo odslej,
prijazno vsaj enkrat na mé poglej!

Kar žrtvoval sem mladih let,
življenja bujno silo,
in kar mi je obetal svet,
a ni se izpolnilo:
za vse, kar bilo je in več ne bo odslej,
prijazen vsaj smehljaj za mé imej!

Za hlad, ki v duši je zavel,
in za srca grenkobo,
kar živel sem in pretrpel
doslej pod dneva zlobo:
za vse, kar bilo je in več ne bo odslej,
vsaj enkrat bodi zopet kot poprej!

Pesem o domu.

Zložil Silvin Sardenko.

Zopet proti domu grem,
kjer se Sava, moja znanka,
po srebrni strugi sanki;
kjer na tihem vrtu klije
zibel moje poezije;
kjer vijó se poti bele,
ki po njih je dni vesele
blažena odšla mladost.

Resen proti domu grem.
V srcu s hrepenenjem čistim,
ali ne več z ognjem tistim
in z veseljem ne več onim.
Trudno glavo nemo klonim
pred mogočnim žezlom časa:
Ni ga cveta, ni ga klasa,
ki ga nam je v dar prinesel,
da ga ne bi spet otresel
ta svetovni car, naš čas.

Tužen proti domu grem.
Gori v linah pritrkava,
praznična je vsa planjava.
Danes dan je solnčnožaren,
velik praznik — Mali Šmaren.
Jaz pa mislim misel sodno:
Zdravo bodi, selo rodno! —
Tvoj rojak ni prerok tvoj.

